

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6S/193/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7019200967
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Tkáč
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7019200967.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tkáča a členiek JUDr. Petry Vysaníkovej a JUDr. Diany Bičovej, v právnej veci žalobcu U. Y. U., O. XX.XX.XXXX, V. X. M., N. XXX/XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou PUCHALLA, Slávik & Partners s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova 24, proti žalovanému Okresnému úradu Košice, odbor opravných prostriedkov, Komenského 52, Košice, za účasti Krajskej prokuratúry v Košiciach, Mojzírova 5, Košice 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: OU-KE-OOP2-2019/043853 zo dňa 28.10.2019 takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozhodnutie Okresného úradu Košice, odbor opravných prostriedkov č. OU-KE-OOP2-2019/043853 zo dňa 28.10.2019, ako aj rozhodnutie Okresného úradu Košice, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. OU-KE-OCDPK-2019/021897 zo dňa 09.07.2019 a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na úplnú náhradu účelne vynaložených trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na Krajský súd v Košiciach elektronicky prostredníctvom portálu e-žaloby dňa 26.12.2019 správnu žalobu z 24.12.2019, ktorou žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného Okresného úradu Košice, odbor opravných prostriedkov č. OU-KE-OOP2-2019/043853 zo dňa 28.10.2019 (v ďalšom texte aj: preskúmané rozhodnutie), ako je rozhodnutie Okresného úradu Košice, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. OU-KE-OCDPK-2019/021897 zo dňa 09.07.2019, ktoré mu predchádzalo (v ďalšom texte aj: rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, resp. prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu), a vrátiť vec správneho orgánu na ďalšie konanie. Žalobu odôvodnil tým, že rozhodnutie administratívneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu, a došlo aj k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej (t.j. podľa § 191 ods. 1 písm. c/, d/, f/, a g/ Správneho súdneho poriadku).

2. Žalovaný Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, referát cestnej dopravy a pozemných komunikácií ako príslušný odvolací orgán podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nadväzujúc na § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 o správnom konaní, v konaní o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, preskúmaným rozhodnutím rozhodol tak, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil a odvolanie žalobcu proti tomuto rozhodnutiu zamietol v celom rozsahu.

3. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že správny orgán prvého stupňa rozhodnutím zo dňa 09.07.2019 rozhodol o uložení pokuty žalobcovi vo výške 150,00 EUR (podľa § 10a ods. 2 zákona č. 488/2013 Z.z. o diaľničnej známke a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov - v ďalšom texte aj: zákon o diaľničnej známke), za to, že sa dopustil spáchania správneho deliktu tým, že dňa 04.06.2017 v čase o 16:23:33 hod. užíval vymedzený úsek cesty R2, 119,7 km, smer ZV, motorovým vozidlom do 3,5 t, kategórie N1, značky V. XXX, C. X.: S., s evidenčným číslom (EČ) M. XXXKY bez úhrady diaľničnej známky. Správny orgán prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzal zo získaného dôkazu porušenia povinnosti, ktorým je záznam o vyhotovení kontroly č. 7145948 a plnoformátovej prehľadovej fotografie (2x) vyhotovený dňa 05.06.2017 o 02:12:42 hod.

4. Na základe označeného záznamu z kontroly bol v jednotnom systéme cestnej dopravy a pozemných komunikácií dňa 02.04.2019 vygenerovaný rozkaz č. OU-KE-OCDPK-2019/021897 o uložení pokuty za správny delikt, ktorý bol účastníkovi konania doručený dňa 08.04.2019. Proti rozkazu o uložení pokuty podal žalobca odpor, v ktorom uviedol, že do apríla 2017 mal trvalý pobyt v obci B., D. Z.C. Z., kde mal aj prihlásené predmetné vozidlo s prideleným evidenčným číslom: Z. XXXAJ a na toto vozidlo zaplatil aj ročnú diaľničnú známku. V apríli 2017 zmenil trvalé bydlisko a prihlásil sa na trvalý pobyt do M., kde predmetné vozidlo prehlásil do evidencie z okresu Z. Z. do okresu M. a bolo mu pridelené nové evidenčné číslo: M. XXXKY. Tvrdil, že zakúpil na predmetné vozidlo diaľničnú známku platnú od 25.01.2017 do 31.01.2018, čoho dôkazom sú: kópia osvedčenia o evidencii č. F. XXXXXX, kópia osvedčenia o evidencii P. XXXXXX, potvrdenie o úhrade diaľničnej známky zo dňa 25.01.2017 a potvrdenie o úhrade diaľničnej známky zo dňa 17.01.2018. Následne prvostupňový správny orgán požiadal listom č. OU-KE-OCDPK-2019/021897 zo dňa 26.04.2019 Národnú diaľničnú spoločnosť, a. s., o oznámenie, či bolo k predmetnému vozidlu žiadané o zmenu v evidencii úhrad, pretože na základe zmeny bydliska účastníka konania bolo motorovému vozidlu pridelené nové evidenčné číslo: M. XXXKY. Národná diaľničná spoločnosť listom zo dňa 03.05.2019 potvrdila, že pre vozidlo s pôvodným evidenčným číslom: Z. XXXAJ bola zakúpená ročná elektronická známka na obdobie od 25.01.2017 do 31.01.2018 a kontrolou v rámci Centrálnej evidencie úhrad diaľničných známok služby výberu a evidencie úhrady diaľničných známok za užívanie vymedzených úsekov ciest Slovenskej republiky sa zistilo, že poskytovateľ služby neeviduje žiadosť o zmenu údajov v evidencii úhrady diaľničnej známky, pre registráciu z evidenčného čísla: Z. XXXAJ na evidenčné číslo M. XXXKY. Národná diaľničná spoločnosť na základe uvedeného konštatovala, že systém kontroly úhrady diaľničných známok vykazoval vozidlo s evidenčným číslom M. XXXKY v čase kontroly ako vozidlo bez úhrady diaľničnej známky. Na základe týchto skutočností prvostupňový správny orgán vydal dňa 09.07.2019 rozhodnutie, pretože mal za to, že účastník konania sa dopustil správneho deliktu podľa § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke, pričom pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z ust. § 4 ods. 2 označeného zákona.

5. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí, po vyhodnotení vykonaného dokazovania v priebehu správneho konania, ako aj účastníkom konania podaného odvolania dospel k záveru, že v čase kontroly na vozidlo s evidenčným číslom M. XXXKY nebola zakúpená diaľničná známka. Tým, že prevádzkovateľ vozidla užíval vozidlom spoplatnené úseky ciest, naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke. Stacionárne elektronické zariadenie správcu výberu úhrady diaľničnej známky identifikuje vozidlo podľa evidenčného čísla, preto zhrnutím uvedených skutočností bola prevádzkovateľovi vozidla uložená pokuta v režime § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke za porušenie povinnosti podľa § 10a ods. 2, a to vo výške od 150,00 EUR do 500,00 EUR, pričom v tomto konkrétnom prípade správny orgán ustálil výšku pokuty v sume 150,00 EUR, teda na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby, konkrétne pre nesplnenie včasnej preregistrácie úhrady diaľničnej známky k zmenenému evidenčnému číslu vozidla. Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia ďalej vyplýva, že žalovaný všetky účastníkom konania uplatnené námietky vyhodnotil ako neodôvodnené, preto podané odvolanie zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.

6. Z obsahu podanej správnej žaloby vyplýva, že zistený skutkový stav tak, ako ho ustálil administratívny orgán pre potreby preskúmaného rozhodnutia nie je sporný. Žalobca v žalobe predovšetkým namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď uviedol, že pred správnym orgánom riadne preukázal, že pre vozidlo, ktorým dňa 04.06.2017 užíval spoplatnený úsek ciest, mal riadne zakúpenú diaľničnú známku. O tejto skutočnosti predložil správny orgán potvrdenie o úhrade diaľničnej známky zo dňa 17.01.2018, z ktorého bolo zrejmé, že platnosť diaľničnej známky pre motorové vozidlo značky V. XXX, X.: S., s pôvodným evidenčným číslom: Z. XXXAJ, ktorého je prevádzkovateľom, bola od 25.01.2017 do

31.01.2018. Diaľničná známka tak bola platná aj dňa 04.06.2017, kedy predmetným vozidlom užíval vymedzený úsek cesty R2, 119,7 km, smer ZV.

7. Žalobca tvrdil, že počas platnosti diaľničnej známky k predmetnému vozidlu došlo k zmene jediného identifikačného údaja, a to k zmene evidenčného čísla. Vozidlo, pre ktoré bola diaľničná známka zakúpená, však bolo stále to isté, čo vyplýva aj z ním predloženého osvedčenia o evidencii vozidla. Poukázal na znenie § 5 ods. 1 zákona o diaľničnej známke, ktoré možno vyložiť jedine tak, že povinnosť uviesť úplne a správne tam uvedené údaje, je prevádzkovateľ povinný len pri výkone samotnej úhrady diaľničnej známky a toto ustanovenie neukladá povinnosť nahlasovať, či vykonávať zmenu v predmetných údajoch. Nesúhlasil preto s tvrdením administratívnych orgánov, že bolo jeho povinnosťou vykonať zmenu v evidencii úhrady diaľničnej známky, a to s odkazom na príslušné ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok Národnej diaľničnej spoločnosti, a. s. (ďalej aj: „VOP NDS, a. s.“). Podľa žalobcu samotné znenie § 5 ods. 4 zákona o diaľničnej známke splnomocňuje správcu výberu úhrady diaľničnej známky upraviť len podmienky úhrady, vrátenia úhrady, zmeny v evidencii úhrady diaľničnej známky a podmienky opravy údajov zadanych do elektronického systému, teda upraviť len „servisný postup“ pri operáciách tam vymenovaných, a národná diaľničná spoločnosť vo svojich Všeobecných obchodných podmienkach nemôže zakladať práva, či povinnosti nad rámec zákona o diaľničnej známke. Zároveň v zákone o diaľničnej známke nie je nikde stanovená povinnosť prevádzkovateľa vozidla vykonať zmenu evidenčného čísla v evidencii úhrady diaľničnej známky, ak v priebehu platnosti diaľničnej známky vzťahujúcej sa k jednému motorovému vozidlu, dôjde k jeho zmene. Nikde v zákone nie je stanovené ani to, že v prípade zmeny evidenčného čísla motorového vozidla dochádza k zániku platnosti diaľničnej známky, a to ani k zániku platnosti diaľničnej známky pre konkrétne motorové vozidlo, pre ktoré bola diaľničná známka zakúpená. Po zmene evidenčného čísla vozidla podľa žalobcu tak ostáva diaľničná známka platná a možno konštatovať len chybu v systéme kontroly úhrady diaľničných známok, alebo chybu v prepojeniach informačných systémov, ktoré túto zmenu nezdieľajú, či vzájomne neoveria. Zdôraznil, že z obsahu preskúmaného rozhodnutia nesporne vyplýva, že v danej veci sa jedná o to isté vozidlo len s iným evidenčným číslom, preto kontrolný systém úhrady diaľničnej známky prevádzkovaný Národnou diaľničnou spoločnosťou toto vozidlo zaregistroval ako vozidlo bez úhrady, pretože zavedený platný systém kontroly nie je prepojený s evidenciou vozidiel. Uvedeným podľa žalobcu správny orgán potvrdil, že žalobca mal zákonom splnenú povinnosť úhrady diaľničnej známky na predmetné vozidlo, akurát systém kontroly nie je prepojený s evidenciou vozidiel, čo je chyba systému. Z uvedeného preto podľa jeho názoru vyplýva, že ak informatizácia verejnej správy pokročí, prípadne dôjde k prepojeniu jednotlivých systémov, nenahlásenie zmeny evidenčného čísla už nebude považované za delikt.

8. Žalobca ďalej v správnej žalobe tvrdil, že zákon o diaľničnej známke neobsahuje skutkovú podstatu správneho deliktu, vymedzeného tým, že prevádzkovateľ vozidla s poukazom na ustanovenie § 5 ods. 1 zákona o diaľničnej známke nevykonal zmenu v evidencii úhrady diaľničnej známky po tom, čo v priebehu jej platnosti došlo k zmene evidenčného čísla. Správny orgán tak konal v rozpore s princípom „nullo in crimine sine lege, nulla poena sine lege.“ Činnosťou správneho orgánu tak došlo k „dotvoreniu“ skutkovej podstaty správneho deliktu, tak, že k ustanoveniu § 10a ods. 1 a § 4 ods. 2 doplnil aj § 5 ods. 1 zákona o diaľničnej známke. Aj keby sa teoreticky pripustilo, že v § 5 ods. 1, príp. cez § 5 ods. 4 zákona o diaľničnej známke je stanovená povinnosť vykonať zmenu v evidenčnom čísle, potom nie je porušenie takejto povinnosti zákonom definované ako správny delikt. Vyslovil názor, že tak v prípade trestného práva, ako aj v prípade správneho trestania je nevyhnutné vykladať právne normy reštriktívne a nie extenzívne, ako tomu bolo v prejednávanej veci, resp. v prípade pochybnosti (či nejednoznačnosti normy) je potrebné uprednostniť výklad, ktorý je pre páchatela priaznivejší.

9. Namietal, že aj keby posudzované konanie formálne napĺňalo skutkovú podstatu správneho deliktu uvedeného v § 10 ods. 1 zákona o diaľničnej známke (čo však žalobca nepripúšťa), potom je nevyhnutné prihliadať aj na jeho materiálnu stránku, t.j. či ide o také konanie, ktoré je spoločensky neprijateľné. V danej veci však nedošlo k porušeniu alebo k ohrozeniu záujmu spoločnosti a nie je preto ani naplnená materiálna stránka správneho deliktu. V tej súvislosti poukázal aj na ustálenú judikatúru krajských súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 6S/88/2018 bod 36, rozsudok Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 8S/11/2017 bod 27 a 28). Nevyhnutnosť prihliadať aj pri správnom delikte na materiálny znak možno analogicky odvodiť aj z § 10 ods. 2 Trestného zákona, ktorý stanovuje, že nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná. V tomto konkrétnom prípade riadne

uhradil diaľničnú známku a k nenahláseniu zmeny evidenčného čísla do evidencie diaľničných známok nedošlo úmyselne. Škodlivý následok v zmysle škody štátu, ani Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s. nevznikol. Správny orgán preto pochybil, keď neprihliadal aj na nenaplnenie materiálnej stránky správneho deliktu.

10. Vo vzťahu k tvrdeniu, že v administratívnom konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej, žalobca uviedol, že žalovaný sa dozvedel o údajnom porušení povinnosti na základe záznamu z kontroly č. 7145948 vyhotoveného dňa 05.06.2017 o 02:12:42 hod. Rozkaz o uložení pokuty žalovaný vydal až dňa 02.04.2019, ktorý bol žalobcovi doručený 08.04.2019. Týmto rozkazom začal žalovaný voči žalobcovi de facto administratívne konanie o uložení sankcie, teda k vydaniu rozkazu v skrátanom konaní došlo takmer po uplynutí dvoch rokov, odkedy sa dozvedel o údajnom porušení povinnosti, čo podľa žalobcu nemožno považovať za bezodkladné konanie. Namietal preto, že v prípade vydania rozkazu má účastník konania lehotu len 15 dní na prípravu a podanie svojej obhajoby, čo zodpovedá lehote na podanie odporu proti rozkazu. Tým, že pri vydaní rozkazu nebola dodržaná povinnosť vydať rozkaz bezodkladne, boli porušené jeho základné práva na obhajobu, pretože po uplynutí takmer dvoch rokov mal byť schopný vo veľmi krátkej 15 dňovej lehote najprv (aj sám pre seba) zistiť okolnosti týkajúce sa dňa 04.06.2019, zadovážiť - vyhľadať doklady s tým súvisiace a spísať a podať odpor. Je zrejmé, že časová podmienka na vydanie rozkazu uvedená v § 11 ods. 1 zákona o diaľničnej známke nemá vplyv len na správny orgán, ale má podstatný vplyv aj na účastníka konania - obvineného, jeho práva a povinnosti. Z dôvodu rýchlosti rozkazného konania je preto nevyhnutné, aby k nemu došlo v čo najkratšom čase - bezodkladne, odkedy došlo k posudzovanému skutku a správny orgán mal o ňom vedomosť, pretože len v takom čase môže účastník konania promptne a náležite uplatňovať svoje právo na obhajobu. Žalobca preto vyslovil názor, že ak správny orgán nevydal rozkaz bezodkladne po zistení správneho deliktu, je povinný po uplynutí tejto lehoty postupovať v súlade s § 18 a nasl. správneho poriadku (v zmysle § 16 zákona o diaľničnej známke). Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o diaľničnej známke pritom upravuje a umožňuje vydanie rozkazu len v prípade jeho bezodkladného vydania, inak je povinnosťou správneho orgánu prejednať správny delikt podľa správneho poriadku. V danej veci preto správny orgán prvého stupňa nebol oprávnený postupovať podľa označeného ustanovenia zákona o diaľničnej známke a vydať rozkaz, pretože tento nevydal bezodkladne po zistení na základe záznamu z kontroly, čím vydal rozkaz po uplynutí lehoty na jeho vydanie. Nesprávnym postupom podľa žalobcu správny orgán prvého stupňa porušil článok čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj § 3 ods. 1 a 4 správneho poriadku.

11. Žalobca namietal, že správny orgán uložil pokutu po uplynutí zákonom stanovenou subjektívnej lehoty dvoch rokov, odkedy sa dozvedel o údajnom porušení povinnosti, čím porušil § 11 ods. 6 zákona o diaľničnej známke. Uvedená zákonom stanovená lehota má zabezpečiť účastníkovi konania, že nebude (s prihliadnutím na závažnosť konania) zotrvať v stave právnej neistoty po neprimerane dlhý čas. Podľa jeho názoru lehota dvoch rokov je zachovaná, ak v rámci danej lehoty je pokuta účastníkovi uložená účinne a záväzne, t.j. že pokuta je uložená právoplatným rozhodnutím a teda rozhodnutie o uložení pokuty musí byť v lehote dvoch rokov nielen vydané, ale musí nadobudnúť aj právoplatnosť. Správny orgán zistil údajné porušenie zákona na základe záznamu o vykonaní kontroly vyhotoveného dňa 05.06.2017, pokuta mu však bola uložená až preskúmaným rozhodnutím zo dňa 28.10.2019 doručeným 05.11.2019, kedy aj nadobudlo právoplatnosť. Správny orgán tak uložil žalobcovi pokutu po uplynutí subjektívnej lehoty stanovenej v § 11 ods. 6 zákona o diaľničnej známke, teda aj v prípade, ak by sa skutočne jednalo o správny delikt (či žalobca nepripúšťa), správny orgán uložil pokutu v rozpore so zákonom. Bolo preto povinnosťou žalovaného postupovať podľa § 13 ods. 6 v spojení s § 12 ods. 1 písm. c) zákona o diaľničnej známke, pretože zodpovednosť za porušenie § 4 ods. 2 zákona o diaľničnej známke zanikla. V prípade subjektívnej lehoty dvoch rokov žalobca zaujal názor, že ak v rámci danej subjektívnej lehoty je pokuta uložená rozhodnutím, ktoré však nemusí v danej lehote nadobudnúť právoplatnosť, potom aj pri takomto právnom posúdení ostáva platné, že vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu § 11 ods. 6 zákona o diaľničnej známke. Správny orgán pritom nebol oprávnený vydať z dôvodov, ktoré sú už vyššie uvedené, rozkaz, pretože tento mohol vydať bezodkladne, tak ako to predpokladá § 11 ods. 1 zákona o diaľničnej známke. Podľa žalobcu rozkaz o uložení pokuty za správny delikt prevádzkovateľa vozidla zo dňa 02.04.2019 bol správnym orgánom vydaný iba účelovo, a to preto, aby nedošlo k zmeškaniu subjektívnej lehoty stanovenej v § 11 ods. 6 zákona o diaľničnej známke. V daných súvislostiach však vydanie takéhoto rozkazu o uložení pokuty možno považovať len a výlučne za oznámenie o začatí konania. Z vyššie uvedených

pochybení správneho orgánu tak možno prijať záver, že pokuta bola uložená až rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 09.07.2019, ktoré bolo vydané po uplynutí subjektívnej lehoty dvoch rokov. Takýmto nesprávnym postupom došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať (a podľa žalobcu aj malo) za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

12. V závere žaloby žalobca tvrdil aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, pretože žalovaný sa nedostatočne vysporiadal s jeho obhajobou a námietkami uplatnenými v odpore proti rozkazu o uložení pokuty. Námietky posúdil iba čisto formálne tak, že ich poňal ako odkaz na rozsudky v iných veciach, ktoré nie sú pre správny orgán záväzné, pričom sa nezaoberal podstatou žalobcom uplatnených námietok. Zo zápisnice z prejednávania priestupku, ako aj z podaného odvolania je evidentné, že predniesol riadne a opodstatnené právne argumenty, ktoré iba podporil aj odkazom na rozsudky krajských súdov. Bolo preto povinnosťou správneho orgánu sa v odôvodnení rozhodnutia (tak ako to ukladá § 47 ods. 3 správneho poriadku) s týmito námietkami a ich podstatou vyrovnáť, čo však neučinil. Ak by správny orgán nepochybil a zaevidoval, že námietky majú podstatu a nie sú len bezduchým odkazom na rozsudky krajských súdov, a riadne by sa nimi zaoberal, potom je pravdepodobné, že by dospel k inému rozhodnutiu vo veci samej.

13. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 09.07.2020 k správnej žalobe navrhol žalobu ako neopodstatnenú zamietnuť a napadnuté rozhodnutie potvrdiť. K námietke, že žalovaný správny orgán uložil žalobcovi pokutu za nenahlásenie zmeny evidenčného čísla, za čo zákon žiadnu sankciu nestanovuje, žalovaný sa odvolal na znenie § 5 zákona o diaľničnej známke, kde v ods. 4 zákonodarca priamo ustanovil, že v prípade, ak dôjde k akejkoľvek zmene, je potrebné ich realizovať spôsobom, ktorý ustanoví správca výberu úhrady diaľničnej známky vo Všeobecných obchodných podmienkach. Následne o týchto zaregistrovaných zmenách (v danom prípade preregistrácia evidenčného čísla, na ktoré bola viazaná úhrada a zároveň vydané potvrdenie o úhrade) vydá správca výberu úhrady diaľničnej známky potvrdenie. Zdôraznil, že stacionárne elektronické zariadenia správcu výberu úhrady diaľničnej známky identifikujú vozidlá podľa evidenčného čísla. Na vozidlo s evidenčným číslom M. XXXKY, ktorého v čase porušenia povinnosti bol prevádzkovateľom žalobca, nebola zakúpená diaľničná známka. Tým, že žalobca v čase porušenia povinnosti užíval týmto vozidlom spoplatnené úseky ciest, bola naplnená skutková podstata správneho deliktu, za čo bola žalobcovi uložená sankcia v dolnej hranici zákonného rozpätia. Podľa žalovaného zákonodarca stanovením rozmedzia uloženia pokuty jasne a logicky ustanovil, že rozlišuje medzi prevádzkovateľom vozidla, ktorý pokutu neuhradil vôbec, a tým, u ktorého došlo k porušeniu povinností vyplývajúcich mu z príslušných ustanovení zákona o diaľničnej známke, v danom prípade nesplnenia preregistrácie úhrady diaľničnej známky k zmenenému evidenčnému číslu vozidla. K námietke, že zo strany žalobcu bola splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky, žalovaný opakovane konštatoval, že zákon o diaľničnej známke v § 5 ods. 1 stanovuje, aké úplne a správne údaje je potrebné zadať pri úhrade diaľničnej známky. Takáto úhrada je okrem iného viazaná na správne evidenčné číslo. Ak počas platnosti diaľničnej známky došlo k zmene údajov, ktoré sa povinne zadávajú pri jej úhrade, bolo povinnosťou účastníka konania, využiť ponúkanú možnosť správcu výberu úhrady diaľničnej známky a požiadať (v dostatočnom časovom predstihu) o preregistráciu úhrady zo starého evidenčného čísla na nové evidenčné číslo (v súlade s § 5 ods. 4 zákona o diaľničnej známke s odkazom na všeobecné obchodné podmienky), alebo si zakúpiť diaľničnú známku k pridelenému novému evidenčnému číslu. K námietke, že nikde v zákone o diaľničnej známke nie je ustanovené, že v prípade zmeny evidenčného čísla dochádza k zániku platnosti diaľničnej známky, žalovaný konštatoval, že nevidí dôvod prečo by takáto skutočnosť mala, resp. musela byť v zákone uvedená, pretože zákon jasne ustanovuje, že pri úhrade sa okrem iného zadáva do systému úplne a správne evidenčné číslo vozidla a pokiaľ zákazník chce naďalej využívať diaľničnú známku zakúpenú na evidenčné číslo, ktoré bolo zadané pri jej úhrade, má možnosť (v zmysle už vyššie uvedeného) využiť postup preregistrácie, na ktorý ho odkazuje priamo v § 5 ods. 4 tohto zákona. Vo vzťahu k tvrdeniu, že sa v danom prípade jedná o nedostatky v prepojeniach informačných systémov, ktoré označenú zmenu v evidenčnom čísle motorového vozidla nezdieľajú zdôraznil, že zákon o diaľničnej známke neustanovuje, že identifikačným znakom, na ktorý sa viaže úhrada diaľničnej známky, je VIN vozidla. Záznam z mýtnej brány je dostatočným dôkazom pre rozhodnutie o pokute za jazdu po vymedzenom úseku diaľnice bez úhrady diaľničnej známky a žalobca v prípade, ak došlo k zmene, mal postupovať podľa všeobecných obchodných podmienok správcu výberu úhrady diaľničnej známky. Rozpor všeobecných obchodných podmienok a zákona o úhrade diaľničnej známky, na ktorý poukázal žalobca, podľa žalovaného nemôže vyplývať zo zanedbania povinnosti, ktoré určuje zákon o diaľničnej známke. Ústava Slovenskej republiky

a zákon dovoľujú uložiť povinnosti aj v podzákonnom právnom predpise s tým, že predpokladom je splnomocnenie uvedené v zákone. Zákon o diaľničnej známke určuje rámec pri výbere úhrady diaľničnej známky avšak nevymedzuje a nekonkretizuje stanovenú povinnosť, teda neurčuje, kedy a ako má prevádzkovateľ vozidla urobiť zmenu v evidencii úhrady diaľničnej známky, alebo v akom čase, prípadne ako postupovať pri oprave údajov v prípade chybného zadania evidenčného čísla a pod. Tieto všetky situácie nadobúdajú svoj reálny obsah až po stanovení konkrétnych podmienok ich realizáciou vo VOP NDS, a.s., ktoré upravujú (konkretizujú) tak spoločenský vzťah vo väčšom rozsahu, než stanovuje zákon. Z uvedeného preto podľa žalovaného vyplýva, že vykonávací predpis, ktorým sú všeobecné obchodné podmienky, sú vydané v súlade so zákonom. K jednotlivým odkazom žalobcu na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Košiciach žalovaný uviedol, že tieto rozsudky sú záväzné len v konkrétnej prejednávanej veci, navyiac v obdobných súdnych veciach podal kasačné sťažnosti, o ktorých ešte nebolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnuté.

14. Žalobca v replike z 30.11.2020 k vyjadreniu žalovaného zotrval na právnej argumentácii uplatnenej v správnej žalobe a opakovane zdôraznil, že rozhodnutie administratívneho orgánu je nezákonné, pretože za správny delikt nemôže byť považované neohlásenie zmeny údajov vozidla a toľž nedodržanie všeobecných obchodných podmienok správcu úhrady diaľničných známk. Ustanovenie § 4 ods. 2 zákona o diaľničnej známke považuje za správny delikt také konanie, keď prevádzkovateľ vozidla nezabezpečí, aby pri užívaní spoplatnených úsekov ciest bola uhradená diaľničná známka, čo však nie je tento prípad, pretože diaľničná známka na jeho vozidlo bola v predmetnom období preukázateľne zakúpená. V odbornej verejnosti, ako aj v judikatúre najvyšších súdnych autorít SR a ČR prevláda názor o nutnosti uplatnenia zásad trestného konania aj na správne konanie. Okrem iného skutková podstata deliktu musí byť vyjadrená presne, jasne, zrozumiteľne a dostatočne podrobne. Ďalšou zásadou je tiež zákaz analógie v neprospech páchatel'a. Delikt tak musí byť jasne definovaný právnou normou, a len konanie ňou výslovne určené, môže byť považované za delikt. Pokiaľ teda správny orgán potrestal žalobcu za porušenie tých povinností, ktorých porušenie zákon o diaľničnej známke nepovažuje za správny delikt, takéto rozhodnutie je bez ďalšieho nezákonné. Zároveň zákon o diaľničnej známke v žiadnom zo svojich ustanovení neukladá povinnosť ohlásiť zmenu evidenčného čísla vozidla, preto opomenutie tohto úkonu nemôže byť správnym deliktom.

15. Žalobca v replike svoju argumentáciu zhrnul do tvrdenia, že podstatou zákona o diaľničnej známke je to, aby každé vozidlo, ktoré sa pohybuje po spoplatnených úsekoch ciest, malo na dané obdobie uhradenú diaľničnú známku. Tak tomu bolo aj v danom prípade, pričom nikomu žiadna škoda nevznikla. Uvedená skutočnosť bola v konaní preukázaná, a žalovaný mal povinnosť preukázať si materiálny stav osvojiť a konanie v súlade s § 12 ods. 1 písm. b/ zákona o diaľničnej známke odložiť. Napokon žalobca v replike poukázal (okrem viacerých rozsudkov, ktoré označil už vo svojich predchádzajúcich podaniach) aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v takmer totožnej veci vedenej pod sp. zn. 3Asan/34/2019, ktorý v celom rozsahu jeho právnou argumentáciu podporuje.

16. Žalovaný sa k replike žalobcu duplikou nevyjadril, napriek tomu, že výzva súdu spolu s pripojenou replikou mu bola doručená dňa 09.12.2020.

17. Krajská prokuratúra v Košiciach písomným podaním zo dňa 16.02.2021, doručeným elektronicky cez ústredný portál verejnej správy dňa 16.02.2021 vstúpila do tohto súdneho preskúmvacieho konania podľa § 46 Správneho súdneho poriadku, pričom poznajúc skutkový stav veci nežiadala doručiť podania účastníkov konania a súhlasila s konaním bez nariadenia pojednávania. Zároveň podala k veci stanovisko s meritórnym návrhom.

18. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach v označenom podaní vyslovil názor, že preskúmvané rozhodnutie žalovaného je v rozpore so zákonom pre absenciu hmotnoprávneho podkladu. Odôvodnil to tým, že zákon o diaľničnej známke postihuje nespĺnenie povinnosti úhrady diaľničnej známky pri užívaní vymedzených úsekov ciest vozidlom (§ 4 ods. 2 v spojení s § 10a ods. 1 zákona), avšak nie uvedenie nesprávnych alebo neúplných údajov do elektronického systému, alebo ich nezmenenie v súvislosti napr. so zmenou evidenčného čísla. Iný výklad zákona by podľa prokurátora v podstate znamenal, že zákon de facto nerozlišuje medzi prevádzkovateľom vozidla, ktorý diaľničnú známku vôbec neuhradil a prevádzkovateľom vozidla, ktorý si zákonnú povinnosť splnil, avšak do elektronického systému zadal nesprávne údaje alebo ich nezmenil. Objektívna stránka tohto správneho deliktu je teda založená na porušení povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 2 a nie na nesprávnom, neúplnom zadaní

údajov vymedzených v § 5 ods. 1 zákona, prípadne opomenutí ohlásenia ich zmeny. Formulácia skutkovej podstaty správneho deliktu uvedená v § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke, pri zohľadnení ústavného princípu legality uvedenom v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nedáva správne orgánu žiadnu možnosť túto zodpovednosť rozširovať. Nesprávne alebo neúplné zadanie údajov, prípadne neohlásenie ich zmeny (aj zmeny evidenčného čísla v priebehu platnosti diaľničnej známky) do elektronického systému, nemôže mať za následok vyvodenie deliktuálnej zodpovednosti, navyše v prípade, ak účastník konania tvrdí, že k úhrade došlo, a jeho tvrdenie bolo aj preukázané v administratívnom konaní. V prípade, ak by zákonodarca mal úmysel postihovať aj takéto konania, prípadne opomenutia, musel by ich jasne vymedziť v skutkovej podstate správneho deliktu (napr. § 10a ods. 1 by obsahoval aj odkaz na porušenie § 5 ods. 1 zákona o diaľničnej známke). Vždy však ide o totožné vozidlo, ktoré je určiteľné aj podľa iných údajov (napr. VIN a pod.), čo je predmetom následného administratívneho konania. Podľa názoru prokurátora prípadné porušenie všeobecných obchodných podmienok správcu výberu úhrady diaľničnej známky môže za platnej právnej úpravy, zakladať len jeho právo na prípadnú náhradu škody, nie však deliktuálnu zodpovednosť. V okolnostiach danej veci si Národná diaľničná spoločnosť, a.s. ani žiadnym spôsobom nenárokujú dodatočné zaplatenie úhrady za použitie diaľničného úseku. Pokuta je len postihom za protiprávne konanie a nemôže nahrádzať zaplatenie samotnej úhrady. Z uvedených dôvodov prichádza do úvahy jediný logický záver, že úhradu za užívanie diaľnice považuje za zaplatenú, v opačnom prípade by jej nevymáhaním dochádzalo k neplneniu povinnosti uvedenej v zákone o diaľničnej známke. Zároveň prokurátor poukázal na viaceré rozhodnutia Ministerstva dopravy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie sp. zn. 24755/2020/SCDPK/67213, rozhodnutie ministra dopravy č. 122/2020), ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. 3Asan/34/2019 v obdobných veciach, z ktorých jednoznačne vyplýva ním uvedené právne posúdenie veci. Z uvedených podstatných dôvodov preto prokurátor navrhol, aby správny súd rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

19. Krajský súd v Košiciach, v konaní podľa § 177 a nasl. SSP, rozhodujúc o správnej žalobe vo veciach správneho trestania (§ 194 a nasl. SSP), po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a oboznámení sa s úplnými administratívnymi spisami konajúcich správnych orgánov, vyhlásil postupom podľa § 107 ods. 2 SSP (za splnenia aj ostatných zákonom stanovených procesných podmienok) rozsudok, ktorým zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

20. Správny súd dáva do pozornosti, že nie je súdom skutkovým, ale jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi, resp. s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či obsahuje zákonné náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

21. Úlohou správneho súdu v tomto súdnom preskúmaní bolo posúdenie správnosti a zákonnosti postupu a právnych záverov žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa, ktoré v rámci správneho trestania viedli k vydaniu rozhodnutia o uložení pokuty žalobcovi vo výške 150,- eur za správny delikt spočívajúci na tom skutkovom základe, že motorovým vozidlom EČ: M. XXXKY dňa 04.06.2017 užíval vymedzený úsek cesty bez úhrady diaľničnej známky.

22. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

23. Podľa § 6 ods. 2 písm. b/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách vo veciach správneho trestania.

24. Podľa § 135 ods. 1 SSP, na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

25. Podľa § 194 ods. 1 a 2 SSP, správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

26. Podľa § 2 ods. 4 zákona č. 488/2013 Z.z. v znení neskorších predpisov, prevádzkovateľom vozidla je na účely tohto zákona prevádzkovateľ vozidla alebo prevádzkovateľ jazdnej súpravy, ktorý je zapísaný v Osvedčení o evidencii motorového vozidla časť I a časť II ako držiteľ Osvedčenia alebo takáto osoba zapísaná v Osvedčení o evidencii motorového vozidla vydanom v cudzine, ak tento zákon neustanovuje inak.

27. Podľa § 4 ods. 2 zákona o diaľničnej známke, prevádzkovateľ vozidla je povinný zabezpečiť, aby pri užívaní vymedzených úsekov ciest vozidlom alebo jazdnou súpravou bola splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky.

28. Podľa § 5 ods. 1 zákona o diaľničnej známke, pri úhrade diaľničnej známky v elektronickej podobe sa do elektronického systému správne a úplne zadajú tieto údaje:

a/ krajina registrácie vozidla

b/ evidenčné číslo vozidla alebo prípojného vozidla kategórie O1 a O2

c/ typ vozidla a to, či ide o vozidlo alebo o prípojné vozidlo

d/ platnosť diaľničnej známky a začiatok jej platnosti.

29. Podľa § 5 ods. 2 zákona o diaľničnej známke, diaľničnú známku možno uhradiť

a) na miestach určených na úhradu v hotovosti, platobnou kartou alebo s použitím iných platobných prostriedkov, ktoré prijíma správca výberu úhrady diaľničnej známky,

b) prostredníctvom internetového portálu platobnou kartou alebo s použitím iných platobných prostriedkov, ktoré prijíma správca výberu úhrady diaľničnej známky,

c) ďalšími spôsobmi, ktoré určí správca výberu úhrady diaľničnej známky vo všeobecných obchodných podmienkach.

30. Podľa § 5 ods. 4 zákona o diaľničnej známke, služby súvisiace najmä s kúpou alebo výmenou diaľničnej známky, opravou údajov a výšku servisných poplatkov určí správca výberu úhrady diaľničnej známky vo všeobecných obchodných podmienkach.

31. Podľa § 10a ods. 1 zákona o diaľničnej známke, správneho deliktu sa dopustí ten, kto ako prevádzkovateľ vozidla poruší povinnosť podľa § 4 ods. 2.

32. Podľa § 10a ods. 2 zákona o diaľničnej známke, za správny delikt podľa odseku 1, sa uloží pokuta od 150 eur do 500 eur.

33. Podľa § 10a ods. 8 zákona o diaľničnej známke, pokutu možno uložiť do dvoch rokov odo dňa, keď sa príslušný okresný úrad dozvedel o porušení povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa porušenia povinnosti. Pri určovaní výšky pokuty sa prihliadne na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky porušenia povinnosti.

34. Podľa § 11 ods. 1 zákona o diaľničnej známke, ak okresný úrad zistí na základe kontroly vykonanej správcou výberu úhrady diaľničnej známky, alebo osobou poverenou podľa § 8 ods. 1, alebo osobou poverenou výkonom kontroly, alebo orgánmi Policajného zboru spáchanie správneho deliktu podľa § 10a ods. 1 a nie je dôvod na odloženie veci podľa § 12 ods. 1, bezodkladne bez ďalšieho konania vydá rozkaz o uložení pokuty vo výške 150,- Eur.

35. Podľa § 16 zákona o diaľničnej známke, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

36. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

37. Správny súd uvádza, že po vyhodnotení skutkového stavu veci (ktorý nebol sporným) a následnej aplikácii vyššie označených zákonných ustanovení dospel k záveru, že aj keď posudzované konanie formálne napĺňa skutkovú podstavu administratívnymi orgánmi špecifikovaného správneho deliktu, pri posudzovaní danej veci dôsledne nezohľadnili tzv. materiálny znak správneho deliktu (tzn. či ide o také konanie žalobcu, ktoré je spoločensky neprijateľné a to vzhľadom na okolnosti prípadu), a s týmto sa v správnom konaní a ani v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia dôsledne nevysporiadali. Napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa podľa názoru súdu tak vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo má za následok ich nezákonnosť.

38. Vzhľadom na podstatu argumentácie žalovaného prezentovanej v preskúmanom rozhodnutí je potrebné zdôrazniť, že správne súdy vo svojich rozhodnutiach už viackrát vyslovili názor, že čisto formálne poňatie administratívneho deliktu by bolo zrejme problematické, z hľadiska zásady právnej istoty, pretože takýto prístup by mohol viesť k neprimeranej tvrdosti a v konečnom dôsledku k nespravodlivému postihu. Skúmanie materiálneho znaku deliktu hrá preto kľúčovú úlohu v takých prípadoch, kedy neposudzovanie správneho deliktu v tomto materiálnom zmysle by viedlo k prílišnému formalizmu a k postihovaniu nepatrných porušení právnych povinností, navyše neuložených zákonom, ale všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré nemajú žiadne právne následky. Tým by nebol naplnený účel správneho trestania a dochádzalo by aj k zníženiu autority správnych orgánov. Nedostatok alebo nedostačujúci stupeň spoločenskej škodlivosti činu je podľa názoru súdu vhodnejšie riešiť cestou zodpovedania otázky, či ide o také porušenie, ktoré by malo byť trestané uložením pokuty. Argumentácia žalovaného ako i správneho orgánu prvého stupňa v naznačenom smere v preskúmaných rozhodnutiach absentuje.

39. V zmysle vyššie uvedeného podľa názoru správneho súdu žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa pri formálnom posudzovaní skutkového stavu veci nebrali do úvahy významný aspekt spravodlivosti administratívneho konania, v ktorom sa zohľadňuje aj tzv. materiálny znak správneho deliktu. V tomto smere sa žalovaný nevysporiadal dôsledne s obsahom argumentácie žalobcu, ktorý namietal, že za predmetné vozidlo uhradil diaľničnú známku a totožnosť daného vozidla je definovaná jeho VIN číslom. U vozidla počas platnosti diaľničnej známky došlo iba k zmene evidenčného čísla (v súvislosti preregistráciou do iného okresu), teda za vozidlo aj v čase kontroly bola preukázateľne uhradená diaľničná známka. Zákon o diaľničnej známke pritom postihuje nesplnenie úhrady diaľničnej známky, čo však nie je tento prípad, pretože žalobca za predmetné vozidlo v čase kontroly diaľničnú známku mal uhradenú. Jeho pochybenie spočívalo iba v tom, že v systéme správcu výberu úhrady diaľničnej známky (t.j. v evidenčnom systéme NDS, a.s.), podľa všeobecných obchodných podmienok tejto spoločnosti nevykonal zmenu registrácie diaľničnej známky. Nastal stav, keď správca výberu úhrady diaľničnej známky mal úhradu zaplatenú, no pri kontrole ním prevádzkovaný systém vykazoval k predmetnému vozidlu nezaplatenie úhrady, čo administratívny orgán vyhodnotil ako naplnenie všetkých formálnych znakov správneho deliktu nezaplatenia úhrady diaľničnej známky. Podľa názoru súdu však objektívna stránka tohto správneho deliktu (podľa § 10a ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 zákona o diaľničnej známke) je založená na porušení povinnosti zaplatiť úhradu za užívanie vymedzeného úseku ciest a nie na opomenutí ohlásenia zmeny údajov v systéme správcu výberu úhrady diaľničných známok. Takéto opomenutie žalobcu preto nemôže mať za následok jeho deliktuálnu zodpovednosť.

40. V tejto súvislosti správny súd poukazuje aj na rozhodovacu prax Krajského súdu v Košiciach v obdobných veciach, ktoré označil v podanej žalobe žalobca, ako aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad rozsudok pod sp. zn. 3Asan/34/2019 zo dňa 25.03.2020), prípadne aj na Rozhodnutie ministra dopravy a výstavby Slovenskej republiky č. 122/2020 zo dňa 19.08.2020, kde predmetom posúdenia boli veci založené na riešení rovnakého právneho problému ako v tejto veci.

41. Vzhľadom na takto prijaté závery sa krajský súd v tejto veci už nezaoberal argumentáciou žalobcu vo vzťahu k porušeniu jeho procesných práv v konaní administratívnych orgánov a ani vo vzťahu k nim

namietanému nedodržaniu (a uplynutiu) lehôt na prejednanie a rozhodnutie o vytýkanom správnom delikte.

42. Z uvedených podstatných dôvodov správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa špecifikované vo výroku I. tohto rozsudku podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie (§ 191 ods. 4 SSP). Úlohou správnych orgánov v ďalšom konaní bude dostatočným spôsobom sa zaoberať a vysporiadať s námietkami žalobcu v súlade s právnym názorom vysloveným v tomto rozhodnutí, ktorý je pre orgán verejnej správy v ďalšom konaní záväzný (§ 191 ods. 6 SSP).

43. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ustanoveniami § 167 a nasl. SSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému právo na plnú náhradu trov konania z dôvodu jeho plného úspechu vo veci. O výške účelne vynaložených trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom procesným postupom podľa § 175 ods. 2 SSP.

44. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať v lehote 30 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva a návrh výroku rozhodnutia.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom, ak má sám vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.